

Salvátor

příloha

66

srpen 2022

STO LET OD NAROZENÍ PANA VIKÁŘE SEIDLA

Brožura, kterou máte před sebou, vznikla s úmyslem připomenout pana vikáře Eduarda Seidla, protože 12. září 2022 uplyne sto let od jeho narození. Kněžské svěcení přijal 29. 6. 1946 v Hradci Králové. Vzpomínky několika lidí, kteří ho znali, nás zavedou na různá místa jeho kněžského působení. Ing. Josef Pittner poznal P. Eduarda Seidla na začátku 50. let, když přišel do farnosti Trstěnice u Litomyšle. V Chrudimi působil pan vikář v letech 1975-1990; za tímto jeho životním obdobím se ohlíží pan Bohumír Blažek a svou vzpomínku přidává také současný regenschori Tomáš Židek. Pan vikář Seidl spravoval několik let z Chrudimi také farnost Slatiňany, kde žije paní Zdenka Řehořová, která se s námi podělila o svoji vzpomínku v souvislosti se svou cestou do katolické církve. Paní Anna Hofericová se ve svém příspěvku věnuje dvěma obdobím ze života pana vikáře: jedno se týká období 60. let, kdy pobýval v Pardubicích, druhé závěru jeho pozemské pouti, který se rozhodl strávit v blízkosti její rodiny.

Rád bych vás pozval na společnou modlitbu za pana vikáře Seidla. Ve výroční den jeho narození v pondělí 12. září bude v 16.00 pobožnost u jeho hrobu na hřbitově u Svatého Kříže. Následující sobotu 17. září v 10.00 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chrudimi bude za pana vikáře Seidla sloužena mše svatá, na kterou zveme i kněze, kteří ho znali.

Děkuji všem, kdo nabídli své vzpomínky na pana vikáře v písemné podobě, jinak by tato brožura nemohla vzniknout. Poděkování patří také těm, kdo zapůjčili fotografie, které čtení o panu vikáři činí živějším. Ti, co P. Eduarda Seidla nepoznali osobně, se tak mohou dočíst mnoho zajímavých postřehů o jeho životě. Ale věřím, že i ostatní si rádi připomenou, co už třeba zapomněli.

P. Jan Šlégr

Životopisné údaje

12. 9. 1922 narozen v Červeném Kostelci

29. 6. 1946 vysvěcen na kněze v Hradci Králové

Jako kněz působil v těchto farnostech:

1946 kaplan v Hradci Králové

1950 Trstěnice – administrátor

1952 Svinčany

1953 Přelouč

1961 Pardubice

1970 Náchod

1975 Chrudim

29. 4. 1990 zemřel v chrudimské nemocnici

5. 5. 1990 pohřben v Chrudimi

Trstěnice

Vzpomínky na P. Eduarda Seidla, působícího v Trstěnici u Litomyšle v době od srpna 1950 do května 1952

Situace v naší farnosti v předcházejícím období nebyla dobrá. Po válce, v roce 1948 odchází dlouhodobý správce farnosti po 21 letech působení na zasloužený odpočinek. Jeho nástupce je zatčen přímo na faře v únoru 1949 a dva roky k nám dojíždějí kněží ze sousedních farností. Je proto samozřejmé, že zpráva o tom, že u nás nastupuje nový mladý kněz z Hradce Králové, vzbudila nebý-

valý zájem. A tak, když se koncem prázdnin 1950 přistěhuje, každý se chce přesvědčit, zda je opravdu tak mladý, usměvavý, hovorný, sympatický, jak jej předchází pověst. Vypadá to, jako by po smutných měsících nad Trstěnicí vysvitlo opět sluníčko.

Ale čeká jej hodně práce. Jeho farnost je složitá. Historicky česká Trstěnice byla obklopena Sudety, kde došlo k velké výměně obyvatelstva. Bude mít na náboženství čtyři školy, ještě že tři jsou jen prvního stupně. Trochu neznámé

zemědělské prostředí a nedobrá celková atmosféra. Nastupují padesátá léta. Je dobře, že ještě nikdo vlastně neví, co to bude jednou znamenat. Nový kněz nemešká, udělá si mírný „úklid“ kostela. Něco už příliš napadl červotoč, něco ztratilo svoji symboliku, něco se jen přemístí. Školní mládež si vpředu vyměňuje obsazení lavic mezi chlapeci a děvčaty. Kázání jsou „nová“, P. Seidl je velmi dobrý řečník, a návštěvnost kostela se zvyšuje. Pana faráře je možné potkat v obchodě, na poště, v kině. Ale i na poli, kde pomáhá hrabat oves. Dokáže i vtípně napomenout hospodáře, který příliš používá na koně bič. Rád přijímá pozvání na návštěvu a v neděli po mši svaté je u kostela obklopen farníky, každý se snaží s ním pohovořit. My, ministranti, jsme nadšeni, a tak naše řady rostou, už ani není dost oblečení pro všechny, musíme se tedy střídat, učíme se latinské modlitby pro mši svatou.

Ve škole na náboženství se zkouší jako u „češtiny“. Pan farář si ověřuje, jestli jsme správně všechno pochopili, a koncem druhé hodiny je chvílka na dotazy a odpovědi. Tuto část máme nejraději. Pamatuji si, že jednou došlo i na Fučíkovu Reportáž. Založil kroužek šachistů. Všichni jsme se učili hrát šachy a na faře jsme pořádali soutěže. A v neposlední řadě nás zasvěcoval do tajů fotografování. Sám měl dvouokou zrcadlovku. Jsme často na jeho fotografiích, ale nikdy nás nenapadlo vyfotit se s ním. O prázdninách pro nás organizo-

P. Seidl fotí

val hledání pokladu, kdy jsme na kolách poznávali sousední obce a lesní cesty v okolí Vysokého lesa. Na všechno nám dokázal odpovědět, vše uměl vysvětlit a dostali jsme se i na události druhé světové války. Asi jsem byl nejzvědavější, a tak mi půjčil publikaci „Německá válka“. Bylo to šest knih, vydaných, tuším v roce 1946. Případá mi, že jsem se jejich studiem stal nejinformovanějším žákem všech dalších škol do konce svých studií. Neskutečně dobře a rychle se dokázal začlenit do společnosti, tehdy ještě dvou farností (Karle a Trstěnice) a získat pro svoji službu potřebnou oblibu, a to nejen u lidí věřících. V roce 1952 organizovala škola lyžařský výcvik v Jeseníkách. Platil lístkový systém, i oblečení bylo na body, a tak bylo rozhodnuto, že já se nezúčastním, a tak se za mě přišel přimluvit k rodičům. To byl silný argument. Nějaké body se sehnaly, tepláková souprava také, ostatní napletla babička a já jel. Znal jsem jeho tajné přání. Měl JAWU 250, péráka, bez motorky by to nezvládl. Jeho přání bylo

Trstěnice

pokračování ze str. 3

přestavba na JAWU 350. Nevím, jestli se mu jeho přání splnilo. Ale mně ano, asi jsem to pochytil od něho.

Čas běžel, všichni jsme byli spokojeni, myslím, že i pan farář, ale byla padesátá léta. Najednou se rozneslo, že bude odcházet. Proč, kam, a než jsme se dozvěděli něco více, stěhovací auto dojelo, balilo se a nakládalo. Já jsem měl za úkol zabalit zařízení temné komory. Při nakládání jsem zaslechl, jak říká řidiči stěhováku: „To budete koukat, kam se stěhuji.“ Nevypadalo to, že by to bylo na jeho žádost, nějaké povýšení, někam za Chrudim. Ale co? Někdokdo moc mluvil? Obecní politická reprezentace se postarala? Nikdo nic určitého neví. Jeho předchůdce byl zatčen, říká se, že uprchl, nikdo nic vlastně neví. Dozvíme se to až za padesát roků. Nejistota je zlá věc, a to ještě netušíme, že bude posledním obyvatelem naší fary. Jeho nástupce za dva roky bude bydlet na faře v sousední obci Karle, a tak i další.

Za dva měsíce po jeho odstěhování nám končí základní škola, ročník se rozchází do dalších škol nebo učilišť. Jsou s tím i starosti, a tak jen „tichá pošta“ občas donese zprávu, je tam a tam, vzpomíná a daří se mu dobře.

V roce 1963 doprovázím kamaráda, který si jede do Pardubic do mototechny vyzvednout nové auto.

V mototechně jsme poměrně rychle odbaveni, a tak se rozhodujeme, že navštívíme P. Seidla. S trochou rozpaků zvoníme u vchodu, slyšíme kroky, otevírá sám osobně. Překvapení více než důkladné, vítá nás, zve dál a říká: „Doufám, že máte dost času, abychom mohli vše probrat, mě omluvte, něco musím zařídit, aby to za mě vyřídil mladý pán P. Adamec, náš kaplan.“ Kde začneme? Jaká účast na bohoslužbách, jak se známi hospodáři vyrovnali s padesátými léty a co dělají spolužáci, a hlavně, proč musel odejít z Trstěnice. Ještě že nemusíme brát ohled na žádný jízdní řád, a tak si ještě můžeme vyměnit pár vět o politické situaci. Ještě teď slyším jeho resumé: „Tak těžko jej zvolili a tak lehkou o něho přišli.“ Řeč byla o J. F. Kennedym.

Odjíždíme a slibujeme, že se zase někdy stavíme, víme kam, a že to nebude až za dalších deset roků. Jak lehce se takové sliby dávají a jak těžce se plní. Cestou domů hodnotíme návštěvu: „Opravdu mu ty Pardubice sluší víc než naše vesnice na pomezí Čech a Moravy. Je dobře, že je to tak, jak je.“ Smiřujeme se dodatečně s jeho odchodem, když jsme se shodli, že důvodem bylo „jen“ uvolnění fary pro školní kuchyň a jídelnu. Až v roce 1970 jsem služebně v Náchodě na vícedenním pobytu, a tak si poslední den vyhrazuji na návštěvu fary. Dokonce splním slib, není to ještě celých deset roků od návštěvy

Trstěnice – první svaté přijímání v r. 1951

v Pardubicích. Pana faráře potkávám u fary, jde si koupit boty: „Nevracejte se, jdu s Vámi.“ „Tak pojd', ukážu Ti Náchod.“ Koupíme boty, procházíme náměstí a já si uvědomuji, že prakticky každý, koho potkáme, jej zdraví. Je oblíben jako u nás. Navracíme se a rozebíráme, jako obvykle, co dělají známí, jakou máme návštěvnost kostela a podobně. Když mluví o sobě, tak mi sděluje: „Bylo rozhodnuto, že přejdu do Poličky, už jsem se tam začal stěhovat, ale vše se změnilo, do Poličky jde P. Schnitter z Vaší Karle a místo něho přijde pater Adamec, můj kaplan z Pardubic.“ Uvědomuji si, jak blízko šlo štěstí, a ještě dodává příhodu: „Měl jsem nějaké jednání v Čisté u Litomyšle, paní učitelka mě ujistňovala, že soudružku ředitelku zavolá, a ta hned přišla. Paní ředitelka přichází a já říkám,

tohle není žádná soudružka ředitelka, to je přeci Věrka, kterou jsem v Trstěnici vyučoval náboženství.“

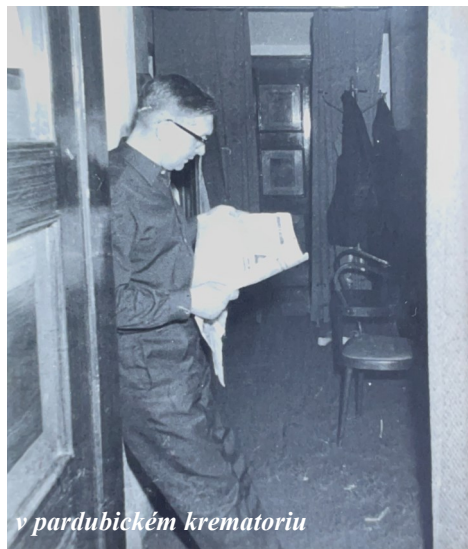
Čas plyne, doba je složitá, a tak mi je jasné, že tentokrát svůj slib nesplním. Přichází listopad 1989. Tichá pošta je dobrá, ale velmi pomalá, a tak se mi dostává do rukou až smuteční oznámení.

Moje poznání a poučení.

Nikdy neodkládejte návštěvu svých dobrých přátel. Potkal jsem za celý život mnoho lidí, ale jen u některých jsem cítil, že máme stejnou nebo podobnou „krevní skupinu“. P. Eduard Seidl byl jedním z nich. Čest jeho památce. Nechť Bůh opatruje jeho duši.

Své vzpomínky zaznamenal a zapsal Ing. Josef Pittner, nar. 1937, bydliště Trstěnice u Litomyšle

P. Eduard Seidl v 60. letech v Pardubicích

v pardubickém krematoriu

Pana vikáře Seidla jsem znala od roku 1961, když působil v Pardubicích. Jeho veselá povaha a velký smysl pro humor byly povahovými vlastnostmi, které příjemně doplňovaly odpovědnost a spolehlivost v kněžské službě. Vysoká inteligence byla velkým darem od Pána Boha, který mu umožnil dobrý a přátelský vztah se všemi lidmi, s kterými přicházel do styku. Vzpomínám, jak za jeho působení u nás v Pardubicích byla pro celou farnost zpřístupněna fara. Scházela se zde mládež, již tenkrát fungovaly ministrantské schůzky, podporoval se skaut, zkoušky chrámového sboru byly v teple na faře. Na celou farnost Pardubice byl pouze se svým kaplanem P. Václavem Adamcem.

Na obřady do krematoria chodili pouze oni, jáhni tenkrát pro službu ve farnosti nebyli ještě ustanoveni. Vzpomínám i na hodiny náboženství, nezapomenutelné májové pobožnosti s promluvy o Panně Marii, jeho biblické hodiny – každou neděli po večerní mši sv., krásné přípravy na přijetí všech svátostí. Měl rád děti a dovedl je zaujmout. Byl

velice zdatným fotografem. Svým řečnickým talentem, vybaveným dary Ducha Svatého, dokázal oslovit i mnoho nevěřících. Za jeho působení v Pardubicích vyrostla i nová kněžská povolání.

Když byla po mnoha letech poprvé v roce 1968 sloužena o Vánocích na Štědrý den půlnoční mše sv., byl kostel sv. Bartoloměje do posledního místa zaplněný věřícími i nevěřícími. Kolem kostela stály davy lidí, kteří se již dovnitř nedostali. Někteří mladí lidé, kteří byli v kostele možná poprvé v životě, dokonce stáli i na sedadlech v lavicích. Vše jsem viděla z kůru a v duchu si říkala: „Jak to dopadne?“ Hlučný dav při prvních tónech nám všem tak drahé známé koledy „Tichá noc“ však úplně utichl a očekával, co se bude dít dál.

Velebnost a úcta štedro-večerní noci se naprosto umocnila, když pan vikář vystoupil na kazatelnu, aby k nám všem přítomným promluvil. Jeho oslovení „Drazí přátelé, vítám vás všechny v této svaté noci, kdy celý svět prožívá pravou podstatu vánočních svátků...“, zaznělo tak hluboce a přesvědčivě, že od tohoto okamžiku bylo v kostele naprosté ticho. Po těchto slovech začala mše svatá. Po ukončení sváteční bohoslužby se celý kostel rozezněl koledou „Narodil se Kristus Pán“, a pak se lidé s úsměvem na tváři a ohromení tajemstvím této noci rozešli do svých domovů.

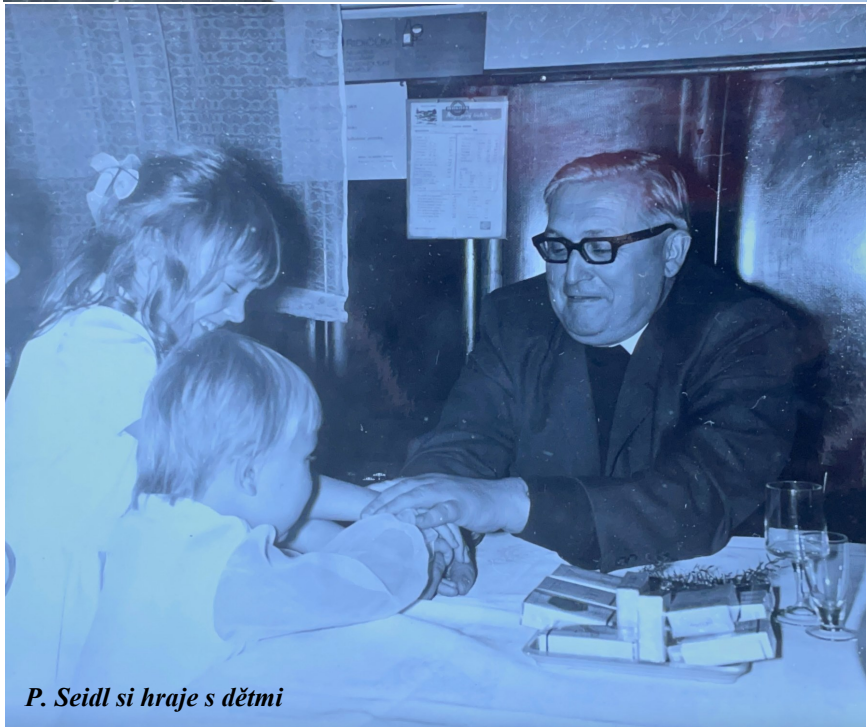

v pardubickém krematoriu

Anna Hofericová

P. Seidl na faře v Náchodě s kaplany, zleva: Vladimír Hronek, Eduard Seidl, Václav Hušek, Josef Smola

P. Seidl si hraje s dětmi

Pan vikář Eduard Seidl – vikář s velkým „V“ a především člověk s velkým „Č“

Dávno před tím, než přišel do Chrudimi, působil v Pardubicích, kde hned po skončení II. vatikánského koncilu uvedl v život novou liturgii s obětním stolem, připravil farníky na biřmování, což bylo v době komunismu ojedinělé. Do Pardubic jezdili lidé z okolí na první pátky a především na jeho kázání, která byla velmi poutavá, poučná a velmi moderní.

Když přišel po mnoha letech v roce 1975 z Náchoda do Chrudimi – nezměnil se.

Působil důstojně nejen jako kněz, ale i jako člověk. Nezapomenutelný byl pohled na něho, když kráčet z pošty přes náměstí se svojí kolíí Aidou, která nesla v tlamě čerstvý denní tisk. On sám působil dojmem profesora.

Do Chrudimi nastoupil v říjnu 1975, ačkoli to u nás nebylo zvykem, vystavil

sochu Panny Marie a konal růžencové pobožnosti.

Čekalo ho hodně práce. Pokračoval v opravě věží a střechy arciděkanského chrámu, pak následovala oprava střechy kostela sv. Kateřiny a výmalba, oprava kostela sv. Michaela (ten po mnohaleté přestávce zprovoznil).

Došlo i na opravu interiéru kostela Svatého Kříže včetně zřízení obětního stolu. Rovněž nechal opravit filiální kostel u Tří Bubnů. Nakonec zabezpečil opravu budovy arciděkanství – výměnu oken a novou fasádu.

My, v té době mladí, nemůžeme zapomenout na to, že v období tuhé normalizace se nám věnoval i mimo kostel. Nezapomenutelné byly páteční večery nás mladých s ním na faře, kdy nám velmi zajímavou formou vykládal čtení na příští neděli. Tato setkávání s mladými si u státních orgánů zdůvodnil tím, že přece musí vědět, kdo a jak bude při bohoslužbách číst čtení. Při těchto večerních setkáních jsme poznali, že má k nám kamarádský vztah, že zná problémy nejen nás mladých, ale že se dokáže i do nich vcítit. Poznali jsme, že se vyzná nejen v bibli, ale že má úžasný přehled i o jiných disciplínách, že se vyzná i v politickém dění. Dalo se s ním otevřeně diskutovat o všem. Měl přehled o věcech církevních i světských. Vyznal se i v kultuře. Zajímal se o divadlo, filmy, hudbu. Jeho velkým koníčkem bylo fotografování. Byla to radostná setkávání, kde jsme poznali, že pan vikář má rád nejen Pána Boha, ale i lidi a život.

Nelze opomenout i to, že znal spoustu vtípů a byl jejich skvělým vypravěčem. Vtípy se dělí na dobré a špatné. Dobré se dělí na košilaté a politické. Znal jich moc.

Léta ubíhala, založil jsem rodinu. Snažil jsem se s malými dětmi chodit do kostela. Zde mám také vzpomínku. Jednou v pátek při večerní mši svaté jsme seděli asi v druhé lavici a pan vikář opět zajímavě kázal, avšak náš asi čtyřletý syn nedokázal správně ohodnotit jeho snahu a nahlas řekl: „Kdy už skončí, už mě to nebaví, chci jít domů.“ Pan vikář však při kázání sledoval své posluchače a hned zareagoval: „Péťo, neboj se, už končím.“ Po mši sv. jsme se potkali u sakristie, šel k Péťovi a řekl: „Měls pravdu, dnes jsem kázal dlouho.“

Pan vikář ještě za totality obnovil výuku náboženství, a sám je ve školách vyučoval. V kostele sv. Michaela zavedl biblické hodiny, kde opět využil své znalosti a vypravěčský talent. Posluchači si tyto přednášky nahrávali na magnetofon.

Pro děti v době normalizace obstaral tzv. jugoslávské obrázkové bible a dospě-

lým zájemcům breviáře. Když mi jej dával, na moji otázku co jsem dlužen, odpověděl: „Modli se, a nezapomeň se někdy pomodlit i za mě.“ Nezapomenu ani po 32 letech.

Za 15 let svého působení v Chrudimi, v té nenormální době, vykonal obrovský kus práce. Ukázal nám, že věřit v Boha je normální, že i kněz může vystupovat zcela přirozeně (že z něho nemusí „kapat svěcená voda“), že může být člověkem s širokým srdcem, rozhledem a znalcem života lidí. „Viki“, jak jsme mu říkali, neměl obavu, že přirozeným přístupem k lidem ztratí něco ze své důstojnosti. Škoda, že nemohl své schopnosti využít ve svobodné době.

V roce 1990, kdy nastala konečně svoboda, vznikaly spekulace o novém působení p. vikáře. Vyřešil to „dekret od Nejvyššího“, který jej k sobě povolal v květnu 1990, kdy podlehl zákeřné nemoci.

Na působení pana vikáře Seidla nelze zapomenout.

Bohumír Blažek

Svatba v r. 1976 v Chrudimi

Vzpomínka na pana vikáře Seidla

S regenschorim Karlem Židkem

Pan vikář Seidl byl jednou z nejcharizmatičtějších osobností, jaké jsem v životě poznal! V době svého působení v Chrudimi se velmi blízce přátelil s mým dědečkem, regenschorim a skladatelem Karlem Židkem (1912 - 2001). Byl nesmírně vzdělaný (mj. studoval v Římě) a velmi rozsáhlý přehled měl i v oblasti hudby. Často byl zván k nám do rodiny a dědečkovy práce a jeho skladatelského díla si velice vážil... Někdy směrem k dědovi říkával: „Pane řediteli, ne abyste umřel dřív než já, co bych tu bez Vás dělal...“ Osobní setkání s ním byl vždy svátek, zejména, když se stal mým prvním (a nepřekonatelným) učitelem náboženství. Při jedné rodinné oslavě se ptal mých rodičů, jak mi to jde ve škole... Oni odvětili, že „škrábu jako kocour“, neboť jsem měl v té době

skutečně potíže s psaním. Pan vikář jim na to řekl, že kdo „škrábe“ bude později jistě učený. Již tehdy mi věřil, že něco dokážu. Jeho rychlým odchodem přišel můj dědeček o jednoho z nejlepších přátel a (nejen) naše rodina o skvělého průvodce ve víře. Nikdy na něj nezapomenu.

MgA. Tomáš Židek Ph.D., regenschori

P. Eduard Seidl

Otec Eduard Seidl (tehdy pan vikář) byl v mém životě po setkání s Bohem významnou osobou. Uvěřila jsem v roce 1982 v Praze na Maninách – v charismatické skupině patřící tehdy pod církev československou evangelickou. Po dvou letech po této pro mne zásadní životní události jsme se přestěhovali do Slatiňan, kde jsem tehdy zdědila domek. Začala jsem se rozhlížet po živé církvi, kde bych mohla prožívat – praktikovat svůj život v Kristu.

Přítelkyně – ze stejného sboru v Praze – mne navštívila a poté, co jsme zjistily, že živá je zde pouze církev římskokatolická, vydaly jsme se do kostela na mši. Přítomnost živého Krista nás oslovila, mši jsme pozorně prožily, ale když došlo ke sv. přijímání, cítily jsme, že nemůžeme. Zašly jsme tedy po mši do sakristie a po evangelickém způsobu jsme panu vikáři řekly: „Bratře, můžeme taky dostat večeři Páně?“ On se na nás tak upřeně zahleděl, zeptal se, v jaké jsme církvi, a pak řekl: „To není možné.“ Bylo nám smutno, ale respektovaly jsme, že na to nemáme právo.

Manžel – který se po letech rozpomenul na své katolické kořeny – navštívil ještě v Praze P. Inocence Kubíčka, kterého znal z dětství, a radil se s ním, jak připravit mé přijetí do katolické církve. Ten mu doporučil P. Rykýře, tehdy působícího v Nasavrkách, a ten mne připravil a přijal do církve. Poté jsme se vypravili do Slatiňan na mši. Šla jsem v řadě k přijímání, a když na mne došla řada, nastala pro mne těžká chvíle. Otec Seidl držel Tělo Kristovo a dvakrát

řekl: „Toto je Tělo Kristovo“. Přitom se na mne upřeně přísně díval...poznal mne. Řekla jsem Amen a on mi podal. Celá rozechvělá jsem šla po mši do sakristie a sdělila mu, že jsem již katolička. Přikývl...jestli se pousmál, to si nepamatuji.

Potom jsem hltala jeho kázání, dodnes si něco pamatuji, např. „Nesazte se obdělát celý lán, ale mějte v pořádku svou zahrádku.“ Scházel se s odborníky v různých oborech a jeho kázání byla živá, plná aktualit ze současného – i světského – dění. Zavedl také čtvrtěční biblické hodiny, které mi mnoho daly.

Byl inteligentní, přímý, spolehlivý.

Zdenka Řehořová

Návštěva diecézního biskupa Mons. Karla Otčenáška v Chrudimi začátkem roku 1990

S biskupem Karlem Otčenáškem

S biskupem Karlem Otčenáškem

Co bych byl za faráře, kdybych...

Psal se únor roku 1990. Ve všední den kolem 11. hodiny dopolední u nás doma zazvonil zvonek. Vařila jsem oběd. Po vypnutí sporáku jsem šla otevřít. U branky našeho domu stál pan vikář P. Eduard Seidl.

Přestože nás pan vikář velice často navštěvoval (někdy i několikrát týdně), tato hodina byla neobvyklá. Po krátkém přivítání se posadil v kuchyni na jeho oblíbené místo a s naprostým klidem ve tváři mi řekl: „Ančí, mám rakovinu plic a přijel jsem tě poprosit, abys mi zazpívala na pohřbu Mozartovo Aleluja.“ Byl milovníkem vážné hudby a tuto skladbu miloval. Chvilí jsem nevěděla, zda dobře slyším... Po několika minutách jsem

odpověděla: „Pane vikáři, až vy umřete, tak já již dávno zpívat nebudu!“ Tentokrát však následující rozhovor proběhl se vši vážností a vyrovnaností jemu vlastní, přestože jsem s touto informací byla seznámena jako první. Přijel totiž přímo od lékaře, který mu diagnózu sdělil.

Naprosto smířen se zákeřnou nemocí v klidu vykonával kněžské povinnosti, sloužil s láskou Bohu i lidu své farnosti. Nemoc však postupovala velice rychle. Věděl nebo tušil, co ho čeká, na tuto nemoc umírali všichni jeho příbuzní. Na první pátek v měsíci březnu již nebyl schopen dosloužit mši svatou. Na jeho přání jsme si ho po rozhovoru s jeho lékařem přivezli ještě téhož večera

pokračování na str. 14

k nám domů do Pardubic. Dva lékaři, kteří k němu měli velice blízký vztah (chirurg a internista), s námi celou záležitost konzultovali. Věděli, že rozsah jeho nemoci je veliký, a dovolili mu splnit jeho přání, aby byl v domácí péči. Každý den k nám za ním dojížděli. Pan vikář své utrpení obdivuhodně snášel, stále se zajímal i o věci veřejné. Byl velice rád, když jsme u něho v pokoji navečer sedávali i s dětmi, vypravovali, jak uběhl den a co bylo ve škole. A tak jsme sdíleli společné chvíle. Byly pro nás ohromným přínosem a příkladnou školou víry v těžkých životních situacích. S naprostou vyrovnaností nám předal svá přání týkající se organizace pohřbu, měl vše do detailu promyšleno.

Během doby, kterou u nás strávil upoután na lůžko, ho navštívilo několik spoluobčanů. Když jsem je vyprovázela, viděla jsem na jejich tvářích, přes veškerou hloubku víry, velké překvapení a smutek, jak rychle nemoc postupuje... Za svým milovaným bratrem také přijela jeho sestra, paní Marie Jankovičová, rovněž těžce nemocná. Svěřila mi při odchodu i část jejich sourozeneckého rozhovoru. Cituji: „Jak jsi se s tím, Edo, dokázal tak rychle smířit?“ „Co bych to byl za faráře, kdybych to nezvládl? Celý život jsem to kázal a učil! Víš, stačila čtvrt hodinka před svatostánkem...“ Ohromné svědectví!!!

Vzpomínám si, s jakým zájmem sledoval televizní přenos z 1. návštěvy svatého papeže Jana Pavla II. v naší republice.

Při návštěvě lékařů u nás doma v neděli večer 22. 4. 1990, když se jeho zdravotní stav velice rychle zhoršil, bylo rozhodnuto, že musí pan vikář v pondělí 23. 4. 1990 nastoupit do chrudimské nemocnice. Musel totiž podstoupit určitá vyšetření, aby se mohly začít podávat silné léky proti bolestem. Odjížděl nerad, ale nebylo vyhnutí. Bylo domluveno, že nám ho ve čtvrtek 26. 4. 1990 přivezou zpět.

Z rozhodnutí Božího vše dopadlo jinak. Pan vikář již nebyl schopen převozu. Svou hloubkou víry při odchodu na věčnost se měl tak stát příkladným pacientem pro své okolí. Lékaři nám velice vyšli v nemocnici vstříc - u lůžka jsme se střídali já a můj manžel, jak to šlo, téměř nepřetržitě. Jeho pozemský život se krátil. V sobotu 28. 4. 1990 v odpoledních hodinách pana vikáře v nemocnici navštívil Mons. P. Vladimír Hronek, který byl jeho velice oblíbeným kaplanem. Byl posledním duchovním otcem, který jej jako svého spolupratra doprovodil na věčnost. V neděli 29. 4. 1990 v ranních hodinách pan vikář odešel k svému Stvořiteli. V momentě, kdy vydechl naposled, můj manžel přicházel k jeho lůžku. Byla jsem s dětmi doma a společně jsme se modlili za spásu jeho duše.

Svědectví ošetřujícího personálu za těch pouhých 6 dní bylo ohromné. „Takového pacienta jsme tu snad ještě neměli. Vyrovnaného se svým koncem, umírajícího téměř až do posledního dne za plného vědomí, se schopností a velikou silou za vše nám děkovat. Byl to prostě formát!“ To byla jejich slova, když jsme přišli na oddělení poděkovat za vzornou péči. Jeho pohřeb byl úplná manifestace. Všechna jeho přání ohledně pohřbu se podařilo splnit.

U příležitosti 100. výročí narození pana vikáře Eduarda Seidla děkuji Pánu Bohu, že si ho vyvolil za svého kněze, kterého jsem mnoho let znala, mohla přijímat milosti plynoucí ze svátostí, které uděloval, a měla jsem tu čest s ním prožít poslední dny jeho pozemského života, než se setkal se svým Pánem. Věřím, že slova písně, která také zazněla při jeho pohřbu, se na věčnosti splnila: „Aleluja! Co zasel kdo, to bude žítí: Kdo ctnost a dobro miloval, se krásou věčnou bude skvíti v svém Pánu, který z mrtvých vstal; na věky v domov líbezný jej uvede Král vítězný. Aleluja!“

Pohřeb

kněží u oltáře zleva: Pavel Seidl, Rudolf Zahálka, Václav Adamec, Vladimír Hronek, Josef Smola; jáhen Vladimír Málek, ceremonář Josef Socha

SMUTEČNÍ OZNÁMENÍ

Zamlouval jsem si krásu
domu Tvého, a místa,
kde přebýváš...

(Zalm 83)

Věčný Velekněz povolal po naplnění životního poslání
svého věrného služebníka

P. Eduarda Seidla

duchovního správce v Chrudími a Slatiňanech.

Službu Bohu a Božímu lidu
v mnohých farnostech hradecké diecéze ukončil v Chrudími,
kde zemřel po krátké těžké nemoci posilněn svatými svátostmi
v neděli 29. dubna 1990 v ranních hodinách
v nedožitém věku 68 let.

Se zemřelým se rozloučíme při eucharistické oběti
dne 5. května 1990 v 10.00 hod.
v arciděkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chrudími,
odkud bude převezen na hřbitov u sv. Kříže,
aby zde očekával slavné vzkříšení.
Aleluja!

Co zasel kdo, to bude žítí:
kdo ctnost a dobro miloval,
se krásou věčnou bude skvíti
v svém Pánu, který z mrtvých vstal.
Navěky v domov líbezný
jej uvede Král vítězný.

Aleluja!

(kancionál píseň 401, sloka 7)

Za pozůstalé:

kněží vikariátu chrudimského

Marie Jankovičová

sestra s rodinou

Zdena Seidlová

sestra

Antonín Seidl

bratr s rodinou

Requiescat in pace!